

Arrest

nr. 220 422 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 december 2015 België is binnengekomen, diende op 30 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 november 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 12 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/12/2015
Overdracht CGVS: 19/04/2016*

U werd op 22 augustus 2017 van 9u04 tot 13u10 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat meester Lefevre Aurore was loco meester Hermans Vanessa gedurende de volledige duur van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent een 26-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Sra Chena in de Uzbinvallei (district Surobi, provincie Kabul). Daar woonde u samen met uw vader, moeder, 3 broers en 2 zussen. U huwde ongeveer 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan en heeft een zoon die geboren werd op 16 december 2014. Uw vader is ongeveer 10 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan overleden. U heeft 5 ooms langs moederszijde die in Jalalabad, Nangarhar wonen. Verder heeft u nog de volgende familieleden die in Afghanistan wonen: de neven van uw vader die in Muqam Khan (Jalalabad) wonen, 2 tantes langs vaderszijde van wie één in Hesarak district en de andere in Daranto (Bihsud district, Nangarhar) woont, 5 tantes langs moederszijde van wie 2 in Kabul (Arzan Qeemat, Kabul city) en 3 in Nangarhar wonen.

U heeft zelf ook een tijdje bij uw ooms in Jalalabad verbleven. Hier werkte u samen met uw ooms of voerde u andere jobs uit zoals bijvoorbeeld riksha-chauffeur. Uw ooms hebben een autohandel, ze kopen oude wagens, herstellen deze en verkopen ze dan door. U gaf ook geld aan uw oom opdat hij uw geld zou investeren in de wagenverkoop en u zou kunnen delen in de winst.

U had een vriend uit Hesarak, hij zei u dat hij graag bij de politie wilde werken. Jullie zijn dan samen naar Kabul gegaan en hebben zich laten registreren om bij de Afghan National Police (ANP) te werken. U was op dat ogenblik ongeveer 19 jaar oud. Na uw sollicitatie kreeg u een uniform en kon u onmiddellijk beginnen met werken. Om de 3 à 4 maanden nam u verlof en ging u naar uw huis in Sra Chena. De laatste keer dat u naar huis bent gegaan was ongeveer 5 maanden voor uw vertrek, u bent toen gedurende 15 à 16 dagen in uw huis verbleven.

De taliban kwamen regelmatig naar uw dorp en gingen naar de huizen van de dorpingen om daar tijdens de middag of 's avonds te eten. Zo kwamen ze ook naar het huis van uw ouders. De eerste 3 jaren van uw carrière bij de ANP was niemand op de hoogte van uw werk en heeft u ook geen problemen ervaren. Na 3 jaar begonnen de taliban vragen te stellen aan uw vader, zoals "Waar is uw zoon?" en "Wat doet hij?". Ook de dorpingen vroegen dit aan uw vader. Uw vader loog uit angst en zei dat u bij uw oom in Jalalabad als arbeider werkte. Uw vader belde u en bracht u op de hoogte hiervan, u zei hem dat enkel de familie wist over uw werk bij de ANP dus dat jullie voorlopig zouden afwachten en dat u verder zou gaan met uw werk. Verder heeft u geen problemen gehad tot ongeveer 3 maanden voor uw vertrek. S. A., een kennis en lid van de Afghan Local Police (ALP) werd opgepakt door de taliban. S. A. had u eerder al gezien in Kabul en was op de hoogte van uw functie bij de ANP. De taliban verplichtten hem om alle informatie over overheidsmedewerkers door te geven. Hij vertelde ook over u en uw werk bij de ANP. Nadien werd hij vermoord door de taliban.

Drie à vier dagen na zijn dood gingen de taliban naar uw huis. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze op de hoogte waren van uw werk bij de ANP en dat ze u moest bellen en zeggen dat u zich moest aansluiten bij hen. 24 à 25 dagen later werd u opgebeld door de taliban. Ze zeiden u dat u met hen moest samenwerken, dat ze u "iets" gingen geven en dat u dit in het bataljon moest plaatsen. In totaal hebben ze u ongeveer 10 à 15 keer gebeld. De laatste keer was ongeveer 10 dagen voor uw vertrek. Deze keer zeiden ze dat ze wisten dat u niet met hen zou samenwerken dus dat uw dood gerechtvaardigd werd en dat ze u niet in leven zouden laten. U bracht uw commandant hiervan op de hoogte maar hij zei u dat dit een bedreiging is waarmee alle overheidsmedewerkers, ANP of Afghan National Army (ANA) te maken krijgen en dat er hieraan niets gedaan kan worden. U heeft vanaf het laatste dreigtelefoontje dat u ontvangen heeft het bataljon niet meer verlaten. Na 10 dagen heeft u dan het bataljon stiekem verlaten en bent u naar Nimroz gevluht. Van daaruit heeft u Afghanistan verlaten. U heeft er ongeveer 52 dagen over gedaan om van Afghanistan tot België te komen. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, een onbekend land, Oostenrijk, en Duitsland naar België. Op 2 december 2015 kwam u aan in België en op 30 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Afghanistan heeft één van uw ooms uit Jalalabad de zorg van uw familie op zich genomen.

Zo heeft hij ongeveer een jaar geleden uw broer R. geholpen om het land te verlaten, hij zit nu al 11 maanden à 1 jaar (tot op de dag van het gehoor op het CGVS op 22 augustus 2017) in Turkije. U wilt graag dat hij ook naar België zou kunnen komen.

Ongeveer 3 à 4 maanden voor het gehoor op het CGVS op 22 augustus 2017 is uw oom de rest van uw familie gaan ophalen in uw dorp Sra Chena en heeft hij ze in Jalalabad gevestigd. Uw echtgenote, zoon, moeder, 2 jongere broers en zus wonen momenteel in Muqam Khan, Jalalabad, naast het huis van uw ooms. Uw andere zus is gehuwd met uw schoonbroer en woont in Hesarak district, Nangarhar provincie. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u zullen vermoorden wegens uw functie bij de ANP.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw oude bankkaart, 2 foto's waarop u te zien bent met enkele collega's, uw taskara, de taskara van uw vader en 2 enveloppen waarin deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo bent u er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van de asielmotieven die u aanhaalt. U verklaart dat u de eerste 3 jaren van uw carrière als soldaat bij de ANP geen problemen heeft gehad omdat niemand op de hoogte was van uw werk bij de ANP (CGVS p. 20). Het is enigszins vreemd dat niemand op de hoogte geweest zou zijn van uw werk als soldaat/agent. U verklaarde namelijk dat u tewerkgesteld was aan verschillende checkpoints in Kabul stad en dat u ook auto's moest doorzoeken of op patrouille ging (CGVS p. 8+17). U had dus een zichtbare functie. Zo zou ook S. A., een inwoner uit uw dorp, u verschillende keren gezien hebben tijdens uw dienst bij de ANP (CGVS p. 21). U gevraagd om over enkele anekdotes te vertellen die u heeft meegemaakt als soldaat bij de ANP, zegt u dat u zelfs naar Surobi ging voor bepaalde missies (CGVS p. 17). Gelet op deze vaststellingen is het weinig geloofwaardig dat gedurende uw carrière van 5 jaar, buiten S. A., niemand uit uw dorp ooit te weten is gekomen dat u bij de ANP werkte. U verklaart dat de taliban regelmatig naar uw dorp komen en bij de dorpingen aankloppen om er te eten (CGVS p. 21). Toen u reeds 3 jaren in dienst was bij de ANP, kwamen de taliban ook eens naar uw huis en vroegen ze uw vader waar u was (CGVS p. 21). Uw vader zei hen dat u aan het werk was bij uw oom in Jalalabad als arbeider (CGVS p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat het doel van dit bezoek van de taliban niet op u gericht was maar eerder op het benutten van een maaltijd. U zou tijdens dit bezoek slechts zijdelings ter sprake gekomen zijn. Ondanks dit bezoek van de taliban en hun vragen over uw doen en laten zou dit u niet afgeschrikt hebben. U bleef verder werken als soldaat voor de ANP (CGVS p. 21). U maakte ook nog steeds gebruik van uw mogelijkheid om verlof te nemen en naar huis te gaan: u zou namelijk ongeveer 5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan voor de laatste keer naar uw huis in Sra Chena in de Uzbinvallei gegaan zijn (CGVS p. 8). Het is opmerkelijk dat u in die omstandigheden en gezien de gekende situatie in de Uzbinvallei toch nog het risico nam naar huis terug te keren. Er rijzen dan ook twijfels over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. Pas 3 maanden voor uw vertrek zou u dan werkelijk problemen zijn beginnen krijgen (CGVS p. 21). Sher Ali, die bij de ALP werkte, zou toen opgepakt zijn door de taliban en uw naam doorgegeven hebben aan hen (CGVS p. 20). Nadien werd S. A. vermoord door de taliban (CGVS p. 20). Ongeveer 3 à 4 dagen later zouden de taliban naar uw huis in Sra Chena gegaan zijn en tegen uw moeder gezegd hebben dat ze op de hoogte zijn van uw werk bij de ANP. Ze zeiden ook dat uw moeder u moest bellen om te zeggen dat u zich bij de taliban moest aansluiten (CGVS p. 20+22). Ondanks dit alles bleef u nog verder werken als soldaat bij de ANP.

Pas 25 dagen na dit bezoek werd u voor een eerste keer zelf opgebeld door de taliban (CGVS p. 22). U verklaart dat er tussen de dag dat de taliban naar uw huis gingen en eisten dat u zou stoppen met uw werk en dit eerste dreigtelefoontje van de taliban niets gebeurd is maar dat ze u wel bleven bellen (CGVS p. 22). U gevraagd hoeveel keer u in totaal werd opgebeld door de taliban zegt u dat ze u 10 à 15 keer gebeld hebben en dat de laatste keer ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was (CGVS p. 22). Dit komt er op neer dat er vanaf de dag dat de taliban naar uw huis kwamen en u bedreigden wegens uw werk, gedurende een periode van ruim 2 maanden niets gebeurd is buiten deze telefoontjes van de taliban.

U verklaart dat de taliban pas bij het laatste telefoontje ongeveer 10 dagen voor uw vertrek, zeiden dat ze nu wisten dat u niet met hen gaat samenwerken en dat ze u zouden vermoorden als ze u vinden (CGVS p. 21+22).

Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u via een bezoek aan uw familie en via dreig telefoons zouden bedreigen en samenwerking van u zouden eisen, maar toch geen verder gevolg zouden geven aan deze bedreigingen en het eigenlijk enkel hielden bij dreig telefoontjes gedurende enkele maanden. Bovendien is het vreemd en weinig logisch dat de taliban pas na een periode van ongeveer 2 maanden en pas na het voeren van 10 à 15 telefoontjes met u zouden beseft hebben dat u niet bereid was om hen samen te werken en in te gaan op hun eisen. Het is ook merkwaardig dat u ondanks die aanhoudende telefonische bedreigingen geen verdere stappen zette om uw veiligheid te garanderen, u bleef namelijk gedurende deze periode verder werken als soldaat voor de ANP. Pas na het laatste telefoontje besloot u om uw overste in te lichten over deze problemen (CGVS p. 23). Ter verklaring zegt u dat u eerst dacht dat ze u enkel zouden opbellen en u toch niet zouden kunnen vinden, maar dat ze u de laatste keer met de dood bedreigden en u hierop besloot om uw commandant in te lichten (CGVS p. 23). Deze verklaring is echter niet valabel, de taliban zouden immers naar uw huis gegaan zijn en geëist hebben dat u met hen zou samenwerken (CGVS p. 20). Bovendien zouden ze aan u gevraagd hebben om met hen samen te werken, en bepaald materiaal dat ze u zouden geven in het bataljon waar u dienst deed, te plaatsen (CGVS p. 21). Gelet op de ernst van deze beweerdde bedreigingen mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u eerder maatregelen zou treffen en uw overste reeds vroeger zou informeren over de geuite bedreigingen door de taliban. Gelet op deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban ondermijnd.

U gevraagd of er gedurende die laatste 10 dagen van uw verblijf in Afghanistan nog iets gebeurd is, verklaart u dat er niets gebeurd is omdat u in het bataljon verbleef en na 10 dagen stiekem bent vertrokken zonder iemand op de hoogte te brengen van uw vertrek en naar Nimroz bent gegaan (CGVS p. 24). Eerder tijdens het gehoor op het CGVS had u echter verklaard dat u 5 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan naar uw oom in Jalalabad was gegaan (CGVS p. 9). U verklaarde eerder ook dat u tot de dag van uw vertrek uit Afghanistan gewerkt heeft (CGVS p. 19). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn dit niet de enige tegenstrijdigheden in uw asielrelaas. Tijdens het spontaan uitzetten van uw asielrelaas verklaarde u dat u na het laatste telefoontje van de taliban uw moeder belde en haar vertelde dat ze u belden en u bedreigden. U zei dat uw moeder hierop naar het huis van uw oom in Jalalabad ging en vroeg om u het land uit te sturen omdat u anders vermoord zou worden (CGVS p. 21). U gevraagd wanneer u uw moeder vertelde over dit laatste telefoontje zegt u plots dat u het haar niet vertelde. U zegt dat ze al wist dat u bedreigd werd en zei dat u moest stoppen met uw werk, en uzelf moest beschermen omdat u anders net als S. A. vermoord zou worden (CGVS p. 23). U gevraagd wanneer uw moeder naar het huis van uw oom ging zegt u dat u naar het huis van uw oom ging en dat u vandaar gevlucht bent (CGVS p. 23). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarbij u zei dat uw moeder naar het huis van uw oom gegaan zou zijn en gevraagd zou hebben om u weg te sturen, zegt u dat uw moeder enkele dagen na de dood van S. A. naar het huis van uw oom ging en aan uw oom vroeg om iets te doen (CGVS p. 23).

U gevraagd of uw moeder dan naar het huis van uw oom ging na het laatste telefoontje van de taliban zegt u dat ze niet ging en in het dorp verbleef (CGVS p. 23). U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is, verklaart u dat er niets gebeurd is omdat uw leven in gevaar was (CGVS p. 24). U gevraagd of uw familie nog problemen heeft ondervonden na uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat uw familie veel leed onderging omdat er niemand was die hen kon verzorgen en dat ze nadien naar uw oom in Jalalabad zijn gegaan (CGVS p. 24). U gevraagd sinds wanneer uw familie naar Jalalabad verhuisd is zegt u dat ongeveer 3 à 4 maanden geleden (tot de dag van het gehoor op het CGVS op 22 augustus 2017) uw oom naar uw dorp is gegaan en uw familie heeft meegenomen naar Jalalabad (CGVS p. 11). Gelet op uw verklaringen kan er besloten worden dat de taliban na het laatste telefoontje ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan verder geen enkel gevolg hebben gegeven aan hun bedreigingen. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u dermate met de dood zouden bedreigen maar verder geen enkele vorm van actie zouden ondernomen hebben om deze bedreiging te verwezenlijken, ook niet tegen uw familie. Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerdde problemen met de taliban.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als soldaat bij de ANP, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw profiel is immers uiterst laag.

Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van dit laag profiel van soldaat bij de ANP, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Kabul of Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban tot 'targetting' beperkt zich in de steden voornamelijk tot bepaalde profielen van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Daarnaast viseren ze ook plaatsen waar personeel van de veiligheidsdiensten zich verzamelt bijvoorbeeld wanneer zij hun loon ophalen. Het is echter niet zo dat de taliban elk lager lid van de veiligheidsdiensten of hun families nog viseren wanneer deze zich in een veilige regio hervestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en dient er ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U verklaarde namelijk dat u eerder al in Jalalabad hebt verbleven en er gewerkt heeft (CGVS p. 6). Bovendien zou u vijf ooms langs moederszijde hebben die in Jalalabad verblijven (CGVS p. 6). Enkele van deze ooms zouden gronden bezitten en anderen zouden in de autohandel werken of als chauffeur tussen Kabul en Jalalabad werken (CGVS p. 7). U verklaart dat u voordat u begon als soldaat bij de ANP bij uw ooms in Jalalabad leefde en werkte als arbeider of als riksha-chauffeur (CGVS p. 6). Bovendien verblijft uw familie momenteel in Jalalabad. Zo verklaart u dat uw echtgenote, zoon, moeder en 2 jongere broers momenteel in een huis naast het huis van uw oom verblijven, meer bepaald in Muqam Khan/Jalalabad (CGVS p. 10). Ook één van uw zussen zou getrouwd zijn en samen met haar echtgenoot in Muqam Khan wonen (CGVS p. 11). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en familiale ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de neef van uw moeder in Jalalabad woonde en werd aangevallen (CGVS p. 25). Eerder had u echter verklaard dat deze persoon in de provincie Helmand werkte en hier vermoord werd (CGVS p. 22). Hiermee geconfronteerd zegt u dat hij inderdaad in Helmand vermoord werd door de taliban (CGVS p. 25). U geconfronteerd met het feit dat de situatie in Helmand niet hetzelfde is als in Jalalabad zegt u dat Helmand er niet toe doet, dat hij een doel was voor de taliban en vermoord werd en dat de taliban tot het hele land toegang hebben (CGVS p. 25). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen.

Uw oude bankkaart kan hoogstens aantonen dat u ooit over een rekeningnummer beschikte in Afghanistan en een overheidsloon kreeg. Uw taskara en de taskara van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen. Uit de voorgelegde foto's van uzelf tijdens uw werkzaamheden bij de ANP kan niet opgemaakt worden waar en wanneer deze foto's genomen werden. Bovendien kunnen deze foto's bovenstaande vaststellingen niet wijzigen aangezien ze geen bewijs vormen van uw aangehaalde problemen met de taliban. De enveloppen die u voorlegt tonen enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Echter is het merkwaardig dat op één van de enveloppen staat dat deze vanuit Pakistan opgestuurd zou zijn (zie document 5). U verklaart dat uw documenten in de kleinere enveloppe zaten (document 4) en dat deze enveloppe in de grotere enveloppe zat (document 5) (CGVS p. 5). Geconfronteerd met de vaststelling dat die enveloppe vanuit Pakistan verstuurd zou zijn zegt u dat ze vanuit Jalalabad verstuurd werden en ze misschien via Pakistan naar België opgestuurd werden (CGVS p. 5). U verklaart de afzender N. A. niet te kennen (CGVS p. 5). Nochtans staat er op de enveloppe duidelijk genoteerd dat ze door een zekere N. A. vanuit Pakistan verstuurd werden (zie document 5). U slaagt er dan ook niet in om een verklaring te geven voor deze vaststelling door het CGVS. De herkomst van deze documenten is dan ook onduidelijk. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afgaanse documenten, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- *Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève;*
- *Schending van artikel 3 EVRM*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel*
- *Schending van het motiveringsbeginsel".*

Hij meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en stelt het volgende hierover:

"Voorafgaand:

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 30 december 2015 na een lange reis tussen Afghanistan en België;

Het dossier van verzoeker wordt pas op 19 april 2016 overgemaakt aan verweerster; Verzoeker wordt gehoord op 22 augustus 2017;

Er wordt pas een beslissing genomen op 12 februari 2018

Dat dit een termijn betreft van meer dan 2 jaar. Dat de redelijke termijn van behandeling van een asielaanvraag meer dan overschreden is en verweerster hier minstens haar zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat men van iemand die zijn land al meer dan 2 jaar heeft verlaten op dergelijk jonge leeftijd onmogelijk kan verwachten dat hij nog alles tot in de details kan uitleggen. Dit is niet redelijk te noemen vanwege verwerende partij.

Verwerende partij houdt hier niet de minste rekening mee, noch doet zij een poging tot motivering in de bestreden beslissing.

TEVENS wenst verzoeker uitdrukkelijk op te merken dat er heel wat zaken in het gehoorverslag worden vermeld die door hem totaal anders worden uitgedrukt tijdens het gehoor.

Gezien hij niet weet - noch zijn raadvrouw - wat er op dat moment door de dossierbehandelaar wordt genoteerd - kon hij daar tijdens het gehoor ook geen opmerking over maken.

Tevens handelt dit over verschillende verklaringen.

2.1.

Verwerende partij meent dat verwerende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt ten aanzien van het CGVS. Zij verwijst hier naar vrij vage informatie.

Hoe dan ook is de vrees van verzoekende partij meer dan gegrond en kan hij niet naar Afghanistan terugkeren.

Verwerende partij past een verkeerde interpretatie toe van het begrip "gegronde vrees".

Om een concrete invulling te geven van het begrip "gegronde vrees", volstaat het dat de vervolgende overheid bepaalde kenmerken aan de asielzoeker zou kunnen toeschrijven. Het is dan ook niet nodig dat de verzoekende partij die kenmerken ook effectief vertoont. (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Gent, Mys en Breesch, 1999, nr. 42)

Centraal dient de vraag te worden geplaatst of de betrokkene wel veilig naar zijn land kan terugkeren.

Het kan immers zijn dat een bepaalde bevolkingsgroep wordt blootgesteld aan mensonterende handelingen. In zo een geval volstaat het dat de asielzoeker effectief tot die bepaalde bevolkingsgroep behoort. In casu, wordt door verwerende partij niet betwist dat hij een Pashtoun is en soenniet.

Het is dan ook niet noodzakelijk dat de asielzoeker reeds daadwerkelijk het slachtoffer is geweest, maar enkel dat hij ernstige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij het slachtoffer dreigt te worden. (VEREECKE, V., Vreemdelingenrecht in de praktijk, Gent, p. 7) De aangehaalde feiten moeten hem niet persoonlijk treffen. Ook gebeurtenissen ten aanzien van familieleden of nabije omgeving kunnen de asielaanvraag staven.

2.2.

Verweerster stelt uitdrukkelijk in haar beslissing dat zijn problemen niet de minste geloofwaardigheid hebben.

Het is zeer vreemd hoe verweerster tot deze beslissing is gekomen, nu zij slechts enkele pertinente vragen gesteld heeft over zijn problemen, de reden waarom hij zijn land heeft verlaten. Uit het gehoorverslag blijkt zeer duidelijk de vooringenomenheid van de dossierbehandelaar. Indien zij verzoeker een kans zou gegeven hebben EN ook zelf zou gehandeld hebben als een normaal, zorgvuldig en redelijk bestuur, zou deze minstens gegrond en doordachte vragen hebben gesteld aan verzoeker. Dit is niet in het minste gebeurd.

Er worden slechts enkele pertinente vragen gesteld aan verzoeker, waarna verwerende partij direct tot het besluit komt al zou alles verzonnen zijn.

Dit is manifest onredelijk en onzorgvuldig te noemen.

2.3.

Het is enorm frappant te moeten vaststellen dat verweerster een paragraaf van meer dan 20 zinnen gebruikt om te motiveren dat zij het ongeloofwaardig vindt dat niemand in het dorp wist van zijn job bij de ANP. Meer nog, zij baseert zich hier hoofdzakelijk op om vast te stellen dat het gehele relaas van verzoeker ongeloofwaardig.

Dit terwijl in het gehoorverslag af te leiden valt dat hij hier niet eens over gehoord is geweest. Verzoeker heeft hier spontaan 2 dingen over gezegd :

Pagina 22 van het gehoorverslag :

Met tijd bedoel ik niet het uur, hoe lang was u bijvoorbeeld al aan het werk?

Na 2 jaar kwam hij te weten dat ik bij de politie werk. Dan trouwde ik en hij kwam ook naar mijn huwelijk. Nadien adviseerde ik hem om een werk te vinden, bij de ALP te gaan, dat het beter was dan werkloos te zijn.

Verweerster gaat hier niet verder op in.

Pagina 20 gehoorverslag

Zoals ik zei heb ik 5 jaar bij de politie gewerkt. De eerste 3 jaren wist niemand in het dorp dat ik politie was. Na 3 jaar vroeg de taliban mijn vader waar is uw zoon en wat doet hij. De dorpelingen vroegen dit ook aan mijn vader, "uw zoon is hier niet waar is hij?". Mijn vader zei dat ik bij mijn oom ging en daar als arbeider of chauffeur werkte maar mijn vader loog hierover. Ik ging verder met mijn werk.

Verweerster gaat hier niet verder op in.

Hoe kan verweerster dan tot deze vaststelling komen ?

En überhaupt hierdoor stellen dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker is over deze twijfel niet ondervraagd geweest en heeft aldus niet de kans gekregen zich hierover te verdedigen.

Verweerster gaat hier zeer onzorgvuldig te werk. En schendt tevens haar motiveringsplicht inzake door zich niet op de juiste motieven te steunen.

2.4.

In een volgende fase meent verweerster dat het zeer merkwaardig is dat er alleen telefoontjes en wat bedreigingen zijn geweest.

Doch laat zij na te motiveren om welke reden zij dit merkwaardig vindt.

Het is onvoldoende te stellen dat het merkwaardig is. Als een openbare dienst meent dat het merkwaardig is, moeten ze de asielzoeker ook informeren waarom.

In casu, gebeurt dit niet in de bestreden beslissing.

De taliban is - algemeen geweten - zeer onvoorspelbaar. Ze doen wat ze willen. De betrokken regio is helemaal onder invloed van de taliban. Daarenboven was verzoeker in Kaboel aan het werk. Zijn vrienden van het dorp zijn meegenomen en ontvoerd."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“• Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);

• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

• Schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet

• Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en motiveringsplicht

• Schending van artikel 3 EVRM”.

Hij licht concreet toe als volgt:

“In de bestreden beslissing twijfelt verweerster NIET aan de nationaliteit van verzoeker.

De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden vanuit dit opzicht. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van. 19 april 2016:

[citaat]

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 15 maart 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

[citaat]

Minstens dient te worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker verwijst in die zin naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 (stuk 15, RvV 15 januari 2015 in de zaak RvV 148 150/IV). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast zodat aan verzoeker minstens het subsidiare beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiare beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen twijfel wordt geuit over zijn functie bij de ANP. (de twijfel rijst over het feit dat de dorpelingen het niet zouden geweten hebben).

Derhalve diende verweerster een zorgvuldig onderzoek te doen naar zijn risicoprofiel als soldaat bij de ANP.

Dit is allerm minst gebeurd.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker, met name zijn werkzaamheden bij de ANP inderdaad een belangrijk materieel feit is:

[citaat]

Het is ook opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april 2017 werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

[citaat]

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.

Daarnaast is verweerster de mening toegedaan dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft en zich zou kunnen vestigen in Kaboel.

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. "Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Daarenboven herhaalt art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

De beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief dient geval per geval te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"l'analyse du caractère raisonnable: Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à de trop grandes difficultés ? Si tel n'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans cette zone. " (UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003; zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5.).

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

Verweerster heeft hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing."

2.1.2. In een aanvullende nota van 11 februari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 20 februari 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Guidance Note" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, voert verzoeker in de eerste plaats aan dat hij vervolging vreest omwille van het feit dat hij Pashtoun en soenniet is. Deze feitelijke elementen worden opgenomen in de bestreden beslissing, maar uit het dossier blijkt dat verzoeker geen enkele aanwijzing aanbrengt dat hij omwille hiervan zou behoren tot "een bepaalde bevolkingsgroep" die loutere omwille van het feit dat zij Pashtoun en soenniet zijn een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Ten tweede meent verzoeker dat slechts enkele pertinente vragen werden gesteld over zijn problemen, maar uit het administratief blijkt dat verzoeker gedurende een uitgebreid interview de kans kreeg om zijn relaas te doen. Verzoeker kreeg de mogelijkheid om vrij te vertellen over de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, waarna bijkomende vragen werden gesteld (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20 e.v.). Verzoeker heeft aan het einde van het interview bevestigd dat hij alles heeft kunnen vertellen, dat hij geen andere problemen heeft gekend en dat hij alles goed heeft begrepen. Tot slot heeft hij nog de mogelijkheid gekregen om bijkomende vragen te stellen of opmerkingen te geven. Uit het CGVS-gehoorverslag blijkt geenszins een vooringenomenheid van de *protection officer* of een abnormaal of onzorgvuldig verloop van het interview, integendeel.

Waar verzoeker ingaat op de motivering dat hij geen problemen kende omwille van zijn tewerkstelling bij de ANP, omdat niemand hiervan op de hoogte was, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent dat hij hierover heeft gepraat, maar haalt daarna nog twee paragrafen aan waarbij verzoeker aangeeft dat hij aan A.S. vertelde dat hij bij de politie werkte en dat ook de taliban en andere dorpelingen aan verzoekers vader vroegen naar verzoekers werkzaamheden. Bovendien stelt de bestreden beslissing op grond van pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat quasi niemand op de hoogte was van zijn werk bij de ANP. Dit kan op eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing.

Ook het feit dat het merkwaardig is dat verzoeker alleen wat telefoontjes en bedreigingen heeft gekregen, wordt op gedetailleerde wijze toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hier een verdere motivering zich opdringt. De argumentatie dat de taliban onvoorspelbaar is, doen wat ze willen en verzoekers regio helemaal onder invloed staat van de taliban, zijn vrienden in het dorp zijn ontvoerd en verzoekers werk in Kabul was, werpt geen ander licht op de motivering waarom de door verzoeker geschetste gang van zaken ongeloofwaardig wordt geacht.

Wat de termijn betreft waarbinnen een beslissing moet worden genomen over het verzoek om internationale bescherming, meer bepaald waarbinnen de bestreden beslissing moest worden genomen, merkt de Raad vooreerst op dat de beslissingstermijnen van de commissaris-generaal steeds indicatief zijn. De wetgever heeft verder geen enkele sanctie gekoppeld aan de overschrijding van de beslissingstermijn voor de commissaris-generaal. De bestreden beslissing vermeldt verder de datum waarop verzoeker zich heeft aangeboden om zijn verzoek in te dienen, net als de datum waarop het dossier werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Op dat moment heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker 20 juli 2017 de oproeping voor een interview op 8 augustus 2017 heeft ontvangen, zodat hij zich kon voorbereiden (Oproeping gehoor, stuk 12). Dit gehoor werd echter geannuleerd en verzoeker werd op 9 augustus 2017 in kennis gesteld van een interview op 22 augustus 2017 (annulatie van gehoor, stuk 11; oproeping gehoor, stuk 10).

Verzoekers betoog dat zijn erg jonge leeftijd niet in rekening wordt gebracht, kan daarbij niet worden gevolgd, aangezien verzoeker volgens zijn verklaringen op zijn negentiende in 2010 begon te werken voor de ANP tot zijn vertrek in 2015, zodat verzoeker vierentwintig jaar was, gehuwd en vader op het ogenblik dat hij besliste om naar België te reizen. Het feit dat verzoeker lange tijd heeft moeten wachten alvorens hij werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal doet verder geen enkele afbreuk aan de beoordeling zoals gemaakt in de bestreden beslissing, zelfs indien rekening wordt gehouden met het argument dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich nog alles tot in de details kan herinneren en uitleggen.

Verzoekers toelichting laat daarom niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, zodat deze door de Raad worden overgenomen:

“Zo bent u er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van de asielmotieven die u aanhaalt. U verklaart dat u de eerste 3 jaren van uw carrière als soldaat bij de ANP geen problemen heeft gehad omdat niemand op de hoogte was van uw werk bij de ANP (CGVS p. 20). Het is enigszins vreemd dat niemand op de hoogte geweest zou zijn van uw werk als soldaat/agent. U verklaarde namelijk dat u tewerkgesteld was aan verschillende checkpoints in Kabul stad en dat u ook auto’s moest doorzoeken of op patrouille ging (CGVS p. 8+17). U had dus een zichtbare functie. Zo zou ook S. A., een inwoner uit uw dorp, u verschillende keren gezien hebben tijdens uw dienst bij de ANP (CGVS p. 21). U gevraagd om over enkele anekdotes te vertellen die u heeft meegemaakt als soldaat bij de ANP, zegt u dat u zelfs naar Surobi ging voor bepaalde missies (CGVS p. 17). Gelet op deze vaststellingen is het weinig geloofwaardig dat gedurende uw carrière van 5 jaar, buiten S. A., niemand uit uw dorp ooit te weten is gekomen dat u bij de ANP werkte. U verklaart dat de taliban regelmatig naar uw dorp komen en bij de dorpingen aankloppen om er te eten (CGVS p. 21). Toen u reeds 3 jaren in dienst was bij de ANP, kwamen de taliban ook eens naar uw huis en vroegen ze uw vader waar u was (CGVS p. 21). Uw vader zei hen dat u aan het werk was bij uw oom in Jalalabad als arbeider (CGVS p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat het doel van dit bezoek van de taliban niet op u gericht was maar eerder op het benutten van een maaltijd. U zou tijdens dit bezoek slechts zijdelings ter sprake gekomen zijn. Ondanks dit bezoek van de taliban en hun vragen over uw doen en laten zou dit u niet afgeschrikt hebben. U bleef verder werken als soldaat voor de ANP (CGVS p. 21). U maakte ook nog steeds gebruik van uw mogelijkheid om verlof te nemen en naar huis te gaan: u zou namelijk ongeveer 5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan voor de laatste keer naar uw huis in Sra Chena in de Uzbinvallei gegaan zijn (CGVS p. 8). Het is opmerkelijk dat u in die omstandigheden en gezien de gekende situatie in de Uzbinvallei toch nog het risico nam naar huis terug te keren. Er rijzen dan ook twijfels over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. Pas 3 maanden voor uw vertrek zou u dan werkelijk problemen zijn beginnen krijgen (CGVS p. 21). Sher Ali, die bij de ALP werkte, zou toen opgepakt zijn door de taliban en uw naam doorgegeven hebben aan hen (CGVS p. 20). Nadien werd S. A. vermoord door de taliban (CGVS p. 20). Ongeveer 3 à 4 dagen later zouden de taliban naar uw huis in Sra Chena gegaan zijn en tegen uw moeder gezegd hebben dat ze op de hoogte zijn van uw werk bij de ANP. Ze zeiden ook dat uw moeder u moest bellen om te zeggen dat u zich bij de taliban moest aansluiten (CGVS p. 20+22). Ondanks dit alles bleef u nog verder werken als soldaat bij de ANP.

Pas 25 dagen na dit bezoek werd u voor een eerste keer zelf opgebeld door de taliban (CGVS p. 22). U verklaart dat er tussen de dag dat de taliban naar uw huis gingen en eisten dat u zou stoppen met uw werk en dit eerste dreigtelefoontje van de taliban niets gebeurd is maar dat ze u wel bleven bellen (CGVS p. 22). U gevraagd hoeveel keer u in totaal werd opgebeld door de taliban zegt u dat ze u 10 à 15 keer gebeld hebben en dat de laatste keer ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was (CGVS p. 22). Dit komt er op neer dat er vanaf de dag dat de taliban naar uw huis kwamen en u bedreigden wegens uw werk, gedurende een periode van ruim 2 maanden niets gebeurd is buiten deze telefoontjes van de taliban. U verklaart dat de taliban pas bij het laatste telefoontje ongeveer 10 dagen voor uw vertrek, zeiden dat ze nu wisten dat u niet met hen gaat samenwerken en dat ze u zouden vermoorden als ze u vinden (CGVS p. 21+22). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u via een bezoek aan uw familie en via dreigtelefoons zouden bedreigen en samenwerking van u zouden eisen, maar toch geen verder gevolg zouden geven aan deze bedreigingen en het eigenlijk enkel hielden bij dreigtelefoontjes gedurende enkele maanden. Bovendien is het vreemd en weinig logisch dat de taliban pas na een periode van ongeveer 2 maanden en pas na het voeren van 10 à 15 telefoontjes met u zouden beseft hebben dat u niet bereid was om hen samen te werken en in te gaan op hun eisen. Het is ook merkwaardig dat u ondanks die aanhoudende telefonische bedreigingen geen verdere stappen zette om uw veiligheid te garanderen, u bleef namelijk gedurende deze periode verder werken als soldaat voor de ANP . Pas na het laatste telefoontje besloot u om uw overste in te lichten over deze problemen (CGVS p. 23).

Ter verklaring zegt u dat u eerst dacht dat ze u enkel zouden opbellen en u toch niet zouden kunnen vinden, maar dat ze u de laatste keer met de dood bedreigden en u hierop besloot om uw commandant in te lichten (CGVS p. 23). Deze verklaring is echter niet valabel, de taliban zouden immers naar uw huis gegaan zijn en geëist hebben dat u met hen zou samenwerken (CGVS p. 20). Bovendien zouden ze aan u gevraagd hebben om met hen samen te werken, en bepaald materiaal dat ze u zouden geven in het bataljon waar u dienst deed, te plaatsen (CGVS p. 21). Gelet op de ernst van deze beweerde bedreigingen mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u eerder maatregelen zou treffen en uw overste reeds vroeger zou informeren over de geuite bedreigingen door de taliban. Gelet op deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban ondermijnd.

U gevraagd of er gedurende die laatste 10 dagen van uw verblijf in Afghanistan nog iets gebeurd is, verklaart u dat er niets gebeurd is omdat u in het bataljon verbleef en na 10 dagen stiekem bent vertrokken zonder iemand op de hoogte te brengen van uw vertrek en naar Nimroz bent gegaan (CGVS p. 24). Eerder tijdens het gehoor op het CGVS had u echter verklaard dat u 5 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan naar uw oom in Jalalabad was gegaan (CGVS p. 9). U verklaarde eerder ook dat u tot de dag van uw vertrek uit Afghanistan gewerkt heeft (CGVS p. 19). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn dit niet de enige tegenstrijdigheden in uw asielrelaas. Tijdens het spontaan uitzetten van uw asielrelaas verklaarde u dat u na het laatste telefoontje van de taliban uw moeder belde en haar vertelde dat ze u belde en u bedreigden. U zei dat uw moeder hierop naar het huis van uw oom in Jalalabad ging en vroeg om u het land uit te sturen omdat u anders vermoord zou worden (CGVS p. 21). U gevraagd wanneer u uw moeder vertelde over dit laatste telefoontje zegt u plots dat u het haar niet vertelde. U zegt dat ze al wist dat u bedreigd werd en zei dat u moest stoppen met uw werk, en uzelf moest beschermen omdat u anders net als S. A. vermoord zou worden (CGVS p. 23). U gevraagd wanneer uw moeder naar het huis van uw oom ging zegt u dat u naar het huis van uw oom ging en dat u vandaar gevlucht bent (CGVS p. 23). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarbij u zei dat uw moeder naar het huis van uw oom gegaan zou zijn en gevraagd zou hebben om u weg te sturen, zegt u dat uw moeder enkele dagen na de dood van S. A. naar het huis van uw oom ging en aan uw oom vroeg om iets te doen (CGVS p. 23).

U gevraagd of uw moeder dan naar het huis van uw oom ging na het laatste telefoontje van de taliban zegt u dat ze niet ging en in het dorp verbleef (CGVS p. 23). U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is, verklaart u dat er niets gebeurd is omdat uw leven in gevaar was (CGVS p. 24). U gevraagd of uw familie nog problemen heeft ondervonden na uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat uw familie veel leed onderging omdat er niemand was die hen kon verzorgen en dat ze nadien naar uw oom in Jalalabad zijn gegaan (CGVS p. 24). U gevraagd sinds wanneer uw familie naar Jalalabad verhuisd is zegt u dat ongeveer 3 à 4 maanden geleden (tot de dag van het gehoor op het CGVS op 22 augustus 2017) uw oom naar uw dorp is gegaan en uw familie heeft meegenomen naar Jalalabad (CGVS p. 11). Gelet op uw verklaringen kan er besloten worden dat de taliban na het laatste telefoontje ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan verder geen enkel gevolg hebben gegeven aan hun bedreigingen. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u dermate met de dood zouden bedreigen maar verder geen enkele vorm van actie zouden ondernomen hebben om deze bedreiging te verwezenlijken, ook niet tegen uw familie. Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als soldaat bij de ANP, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw profiel is immers uiterst laag. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van dit laag profiel van soldaat bij de ANP, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Kabul of Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban tot 'targetting' beperkt zich in de steden voornamelijk tot bepaalde profielen van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Daarnaast viseren ze ook plaatsen waar personeel van de veiligheidsdiensten zich verzamelt bijvoorbeeld wanneer zij hun loon ophalen. Het is echter niet zo dat de taliban elk lager lid van de veiligheidsdiensten of hun families nog viseren wanneer deze zich in een veilige regio hervestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en dient er ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.”

“U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Uw oude bankkaart kan hoogstens aantonen dat u ooit over een rekeningnummer beschikte in Afghanistan en een overheidsloon kreeg. Uw taskara en de taskara van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen. Uit de voorgelegde foto's van uzelf tijdens uw werkzaamheden bij de ANP kan niet opgemaakt worden waar en wanneer deze foto's genomen werden. Bovendien kunnen deze foto's bovenstaande vaststellingen niet wijzigen aangezien ze geen bewijs vormen van uw aangehaalde problemen met de taliban. De enveloppen die u voorlegt tonen enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Echter is het merkwaardig dat op één van de enveloppen staat dat deze vanuit Pakistan opgestuurd zou zijn (zie document 5). U verklaart dat uw documenten in de kleinere enveloppe zaten (document 4) en dat deze enveloppe in de grotere enveloppe zat (document 5) (CGVS p. 5). Geconfronteerd met de vaststelling dat die enveloppe vanuit Pakistan verstuurd zou zijn zegt u dat ze vanuit Jalalabad verstuurd werden en ze misschien via Pakistan naar België opgestuurd werden (CGVS p. 5). U verklaart de afzender N. A. niet te kennen (CGVS p. 5). Nochtans staat er op de enveloppe duidelijk genoteerd dat ze door een zekere N. A. vanuit Pakistan verstuurd werden (zie document 5). U slaagt er dan ook niet in om een verklaring te geven voor deze vaststelling door het CGVS. De herkomst van deze documenten is dan ook onduidelijk. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* kan verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De bestreden beslissing oordeelt hierbij vooreerst terecht als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements.

Deze omvatten vooral arrestaties, het oprullen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Verzoekers betoog dat steunt op (i) UNHCR's "Guidelines" van 30 september 2016 die werden opgeheven door de "Guidelines" van 30 augustus 2018, (ii) informatie van ecoi.net van maart 2017, (iii) algemene theoretische overwegingen inzake de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat de informatie die de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis brengt deze analyse van de algemene veiligheidssituatie genoegzaam bevestigt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. In de bestreden beslissing wordt ook omstandig ingegaan waarom redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht, namelijk:

"U verklaarde namelijk dat u eerder al in Jalalabad hebt verbleven en er gewerkt heeft (CGVS p. 6). Bovendien zou u vijf ooms langs moederszijde hebben die in Jalalabad verblijven (CGVS p. 6). Enkele van deze ooms zouden gronden bezitten en anderen zouden in de autohandel werken of als chauffeur tussen Kabul en Jalalabad werken (CGVS p. 7). U verklaart dat u voordat u begon als soldaat bij de ANP bij uw ooms in Jalalabad leefde en werkte als arbeider of als riksha-chauffeur (CGVS p. 6). Bovendien verblijft uw familie momenteel in Jalalabad. Zo verklaart u dat uw echtgenote, zoon, moeder en 2 jongere broers momenteel in een huis naast het huis van uw oom verblijven, meer bepaald in Muqam Khan/Jalalabad (CGVS p. 10). Ook één van uw zussen zou getrouwd zijn en samen met haar echtgenoot in Muqam Khan wonen (CGVS p. 11). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en familiale ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de neef van uw moeder in Jalalabad woonde en werd aangevallen (CGVS p. 25). Eerder had u echter verklaard dat deze persoon in de provincie Helmand werkte en hier vermoord werd (CGVS p. 22). Hiermee geconfronteerd zegt u dat hij inderdaad in Helmand vermoord werd door de taliban (CGVS p. 25). U geconfronteerd met het feit dat de situatie in Helmand niet hetzelfde is als in Jalalabad zegt u dat Helmand er niet toe doet, dat hij een doel was voor de taliban en vermoord werd en dat de taliban tot het hele land toegang hebben (CGVS p. 25). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker brengt geen concrete of pertinente elementen aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn risicoprofiel als jongeman "of fighting age", stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat hij daarom bij een terugkeer naar Jalalabad zou dreigen te worden geviséerd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP